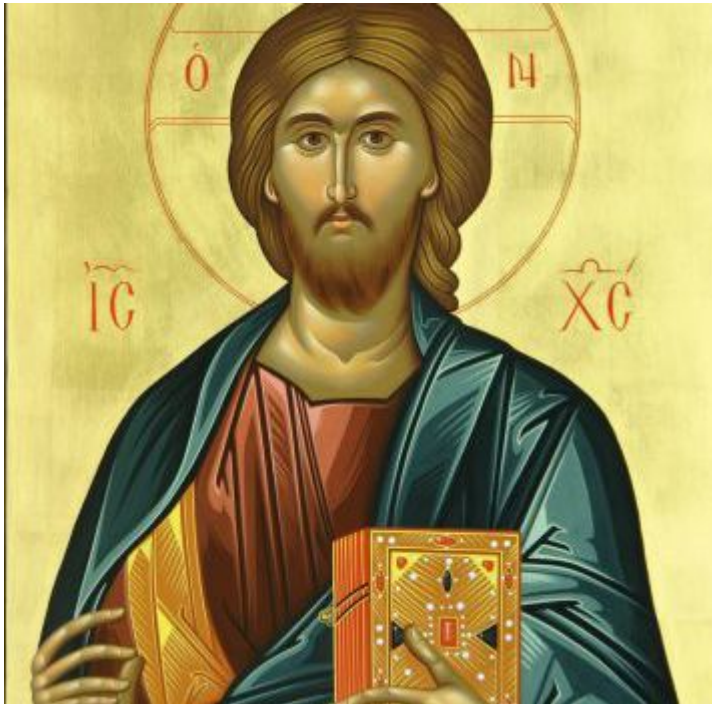

«Από Διός άρχεσθαι», τουτέστιν, «από Χριστού άρχεσθαι» (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν οι αρχαίοι ειδωλολάτρες πρόγονοί μας έλεγαν: «από Διός άρχεσθαι», εμείς οφείλουμε να τονίζουμε μετ` επιτάσεως: «από Χριστού άρχεσθαι». Διότι το σπουδαιότερο όλων στη ζωή μας είναι ο Θεός μας, ο Χριστός και η επικοινωνία με το πρόσωπό Του, ει δυνατόν αδιαλείπτως, καθώς ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέει: «Μνημονευτέον Θεού μάλλον ή αναπνευστέον». Και ποια είναι για μας τους χριστιανούς αυτή η αρχή; Είναι η προσευχή. Οποιαδήποτε δημόσια συνάντηση βαπτισμένων Ορθόδοξων Χριστιανών δεν μπορεί παρά να αρχίζει και να τελειώνει με προσευχή. Είναι χρέος πνευματικό να ξεκινάει με την επίκληση του ονόματος της Αγίας Τριάδος. Βέβαια, με την επιθυμία, τελικά, ει δυνατόν, της εφαρμογής του νόμου του Θεού, διότι: «το άδικον ουκ ευλογείται».

Είναι άκρως λυπηρό το φαινόμενο σήμερα. Λυπάται ο ουρανός και δακρύζει, όταν βλέπει τόσες δραστηριότητες του ανθρώπου, τόσες σκοτούρες, να τον βασανίζουν ολημερίς κι ολονυχτίς και να τον σέρνουν από δω και από κει, κι αυτός να μη σηκώνει ούτε μια στιγμή το κεφάλι ψηλά, να παρακαλέσει, να ζητήσει τη θεία βοήθεια και τη φώτιση. Να φωτιστεί, ώστε το έργο που θα ξεκινήσει, να ευοδωθεί κατά Θεό, να είναι ευλογημένο προς ωφέλεια δική του και των συνανθρώπων του.

Τόσες ασχολίες, τόσα στενόχωρα πράγματα στη ζωή και ο άνθρωπος επιμένει.

Ξεχασμένος και κλεισμένος στον εαυτό του, στην ψευδαίσθηση της αυτοδυναμίας του, που τη διδάχτηκε σ' αυτούς τους χρόνους τους χαλεπούς και μπήκε στο πετσί του, βρίσκεται σε συνεχή αναστάτωση και ένταση και έχθρα με το συνάνθρωπό του, για πράγματα πρόσκαιρα, πολλά δε ανάξια λόγου.

Θυμάμαι τα χρόνια που εργάστηκα ως δάσκαλος στα σχολεία και ελέγχομαι και λυπάμαι. Κάναμε προσευχή το πρωί όλο το σχολείο μαζί. Δεν ήταν όμως αρκετή εκείνη η προσευχή για τους δασκάλους. Έλειπε και η προσευχή η ιδιαίτερη, με συγκεκριμένη αναφορά στη διακονία του διδακτικού έργου, που θα μας βοηθούσε περισσότερο και θα μας δυνάμωνε. Αλλά και κατά τις συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων, που παίρναμε αποφάσεις και κατά τις παιδαγωγικές συναντήσεις με τους σχολικούς συμβούλους, ποτέ δε γινόταν προσευχή. Ούτε όταν ανεβαίναμε στα λεωφορεία, στις εκδρομές ή στις εκπαιδευτικές επισκέψεις. Πόσο μάλλον κατά τις συνδικαλιστικές συνελεύσεις, όπου γίνονταν οι συνάδελφοι άνω κάτω. Πουθενά ο Θεός, πουθενά η προσευχή. Ίσα ίσα την επιβαλλόμενη από το νόμο ή από τις περιρρέουσες συνθήκες δημόσια προσευχή.

Αυτά, κατ' αναλογία, εννοείται πως αφορούν και σε κάθε χώρο εργασίας είτε πνευματικής είτε σωματικής. Είμαστε βαπτισμένοι και έχουμε δικαίωμα και χρέος να ζητάμε τη βοήθεια το πανταχού παρόντος Πατέρα μας, που μας αγαπάει άπειρα και δε θέλει να υποφέρουμε. Θέλει να είμαστε αγαπημένοι στο όνομά του, για να είναι εγγυημένη η αγάπη.

Μας ακούγονται παράξενα και εξωπραγματικά τα γραφόμενα. Ναι, το ξέρουμε, αλλά αυτή είναι η αλήθεια, αν θέλει κάποιος να πιστεύει πως είναι παιδί του Θεού. Δεν αναφερόμαστε στους αρνητές της πίστης, στους ξεβαφτισμένους θεληματικά, στους πλανεμένους και στους αιρετικούς. Μιλάμε για τους καλοπροαίρετους, αλλά απληροφόρητους Ορθόδοξους Χριστιανούς, που έχουν αυτιά και θέλουν να ακούσουν.

«Καλά, θα πει κάποιος, εκκλησία θα κάνουμε το χώρο της εργασίας μας»; Ναι, κατά κάποιον τρόπο. Διότι από τη στιγμή που είμαστε μαζεμένοι δύο ή τρεις σε έναν τόπο, εκεί, ανάμεσά μας είναι ο Χριστός: «οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». (Ματθ. 18-20) Ερμηνεύει ο άγιος Χρυσόστομος, πως «όποιος στην αγάπη του για τον πλησίον βάζει ως προϋπόθεση την παρουσία του Χριστού», εκείνος είναι αληθινά παρών. Χωρίς Χριστό τι επικοινωνία και τι συνεννόηση μπορεί να επιτευχθεί;

Ίδού τι σχολιάζει και ο Σχολάριος: «Να αγαπιούνται μεταξύ τους (οι άνθρωποι) χάριν εμού και όχι να μονοιάζουν με αφορμή τις βιωτικές μέριμνες». Φοβερή και ελεγκτικότερη παρατήρηση για μας, που έχουμε πνιγεί στα βιωτικά και δεν

μπορούμε να δούμε λίγο πέρα από τον εαυτό μας, να παραχωρήσουμε, να ενδώσουμε, να μονοιάσουμε, έχοντας μέτρο τη θεία δικαιοσύνη.

Ο Χριστός, ακούγοντας την ομαδική, την κοινή προσευχή, μας εμπνέει, δίνει σοφία και μας οδηγεί στην ολοκλήρωση του καθήκοντος. Ερμηνεύει ο Ζιγαβηνός: «(Αυτούς που προσεύχονται), τους συνδέει ο Χριστός τους φυλάγει και απαντάει στα αιτήματά τους».

Κι αν συνεχίσουμε το «ανέβασμα» προς τα ανώτερα κλιμάκια συνάθροισης προσώπων, θα φτάσουμε στο κορυφαίο όργανο λήψεως αποφάσεων για το ελληνικό κράτος. Στη Βουλή των Ελλήνων. Στην αίθουσα που παίρνονται αποφάσεις ζωής και θανάτου για έναν λαό. Εκεί που δεν γίνεται ποτέ προσευχή. Δεν γίνεται επίκληση του ονόματος του Θεού. Δεν ακούγεται ούτε και είναι ανεκτό να ακουστεί αυτό το όνομα. Τι ευλογία μπορεί να έχει εκείνος ο χώρος, όπου ελεύθερα χορεύουν τα δαιμόνια και δεν γίνεται τίποτε το αγιαστικό, για να τα πολεμήσει και να τα εκδιώξει; Πώς να μην τους χορεύει ο διάβολος εκεί μέσα και να μην βρίσκουν ποτέ άκρη με ό,τι και αν καταπιαστούν; Αποτυχία και σύγχυση σε κάθε αποτέλεσμα. Πώς να ελπίζει έτσι ο λαός του Θεού;

Ο Μέγας Βασίλειος, θέλοντας να δείξει τη σοβαρότητα του πράγματος και την ευθύνη που φέρουν όσοι συγκεντρώνονται στο όνομα του Χριστού, ερμηνεύει πάνω στο προηγούμενο χωρίο: «Αυτοί που μαζεύονται στο όνομα κάποιου, οφείλουν οπωσδήποτε να γνωρίζουν το σκοπό αυτού που τους συγκέντρωσε. Και να προσπαθούν να ταιριάξουν τον εαυτό τους μ' αυτόν, για να βρουν χάρη εξαιτίας της ευαρεστήσεώς του και να μην τιμωρηθούν για αμέλειες και κρίματα στα οποία θα υποπέσουν. Διότι, αυτοί που δεν συγκεντρώνονται άξια και σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου, κι αν ακόμη νομίζουν ότι συγκεντρώθηκαν στο όνομά του, θα ακούσουνε το: Τι με αποκαλείτε Κύριε, Κύριε και δεν κάνετε αυτά που λέω;». (Π. Τρεμπέλα, Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον)

Μετά απ' όλα αυτά, ποια προκοπή να περιμένει κανείς ανθρωπίνως, όταν οι συνεδριάσεις στη Βουλή των Ελλήνων γίνονται με απαξίωση στο όνομα του Χριστού!

Μια λύση πρακτική προτείνεται για τις περιπτώσεις αυτές, που μας την δίδαξαν οι άγιοι. Για όσους συμμετέχουν σε δημόσιες συγκεντρώσεις και δεν γίνεται προσευχή, να επαναλαμβάνουμε κατ' ιδίαν την ευχή του Ιησού: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με». Επίσης, μπορούμε να απομνημονεύσουμε μερικές σύντομες προσευχές και να τις λέμε κατά το χρόνο που βρισκόμαστε έξω από το σπίτι. Αυτό θα ενεργήσει και στα συμμετέχοντα καλοπροαίρετα πρόσωπα, θα είναι δε και μια βοήθεια, μια ευλογία, εκτός από μας και για όσους θα

συναντούμε.

Κιλκίς, 13-2-2016

Πηγή: alopsis.gr